

२०७३ भाद्र ६ सोमवार २२-०८-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे— दिनहुँ आफूले आफैँसँग सोध, म आत्मा कति शुद्ध बनेको छु ? जति शुद्ध बन्छौ, उति
खुशी रहन्छ सेवा गर्ने उमंग आउँछ ।”

प्रश्नः— हीरा जस्तो श्रेष्ठ बन्ने पुरुषार्थ के हो ?

उत्तरः— देही-अभिमानी बन, शरीरमा अलिकति पनि मोह नरहोस् । चिन्ताबाट मुक्त भएर एक
बाबाको यादमा रहने गर । यही श्रेष्ठ पुरुषार्थले नै हीरा जस्तो बनाइदिन्छ । यदि देह-
अभिमान छ भने सम्भ्र अवस्था कच्चा छ, बाबादेखि टाढा छौ । तिमीले यस शरीरको
सम्हाल पनि गर्नु छ किनकि यस शरीरमा रहेर कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्नु छ ।

गीतः— मुखडा देख ले प्राणी...

ओम् शान्ति । बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ— जसको योगबलद्वारा पाप कटिसकेको छ,
उनलाई खुशीको पारा चढ्छ । आफ्नो अवस्थालाई स्वयं नै बच्चाहरूले जान्न सक्छन् । जब अवस्था
राम्रो हुन्छ, सेवाको सोख धेरै राम्रो हुन्छ । जति-जति शुद्ध हुँदै जान्छौ, उति अरूलाई पनि शुद्ध
अथवा योगी बनाउने उमंग आउँछ किनकि तिमी राजयोगी वा राजऋषि हौ । हठयोग ऋषिहरूले
तत्त्वलाई भगवान् मान्छन् । राजयोग ऋषिहरूले भगवान्लाई बाबा मान्छन् । तत्त्वलाई याद गरेर
उनीहरूको कुनै पाप काटिँदैन । तत्त्वसँग योग लगाउनाले कुनै बल मिल्दैन । कुनै पनि धर्मकाले
योगलाई जान्दैनन्, यसैले कुनै पनि सच्चा योगी बनेर फर्केर जान सक्दैनन् । अहिले तिमी
बच्चाहरूले आफ्नो अवस्था स्वयं पनि जान्न सक्छौ । आत्माले जति बाबालाई याद गर्छ, उति खुशी
हुन्छ । आफ्नो जाँच गर्नु छ । बच्चाहरूले पनि एक-अर्काको अवस्थालाई, आफ्नो अवस्थालाई जान्न
सक्छन् । हेर्नु छ— ममा कुनै शरीरको भान त छैन ! देह-अभिमान छ भने सम्भ्र म धेरै कच्चा छु ।
बाबासँग धेरै टाढा छु । बाबाले आज्ञा गर्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! तिमी अब हीरा जस्तो बन्नु छ ।
बाबाले देही-अभिमानी बनाउनु हुन्छ । बाबालाई देह-अभिमान हुँदैन । देह-अभिमान हुन्छ
बच्चाहरूलाई । बाबाको यादद्वारा तिमी देही-अभिमानी बन्छौ । आफ्नो जाँच गर्दै गर— मैले कति
समय याद गर्छु ? जति याद गर्छौ, उति खुशीको पारा चढ्छ र आफूलाई लायक बनाउँछौ । यस्तो
पनि नसम्भ्र— कुनै बच्चाहरू कर्मातीत अवस्थामा पुगिसकेका छन् । छैनन्, रेस चलिरहेको छ । रेस
जब पूरा हुन्छ, अनि फाइनल रिजल्ट हुन्छ । फेरि विनाश पनि सुरू हुन्छ । तबसम्म यो रिहर्सल
भइरहन्छ, जबसम्म कर्मातीत अवस्था हुँदैन । हामीले कसैको अकल्याण गर्न सक्दैनौ । अन्त्यमा नै
सबैलाई थाहा हुन्छ । अब त थोरै समय रहेको छ । यी दादा पनि भन्छन्— मीठे बच्चे ! अब थोरै
समय रहेको छ । अहिले नै कसैले पनि कर्मातीत अवस्था प्राप्त गरेका छैनन् । बिरामी आदि हुन्छ—
यसलाई कर्मभोग भनिन्छ । कर्मभोग अरू कसैलाई थाहा हुँदैन । त्यो भित्रको पीडा हुन्छ । अहिले
एकरस अवस्था कसैको पनि बनेको छैन । जति कोसिस गर्छौ, उति विकल्प, तुफान धेरै आउँछन् ।
बच्चाहरू कति खुशी रहनुपर्छ । विश्वको मालिक बन्नु कुनै कम कुरा हो र ? मनुष्य धनवान् छन्,
ठूला-ठूला भवन छन् भने खुशी रहन्छ किनकि सुख धेरै हुन्छ । अहिले पनि तिमी बाबासँग अथाह
सुख लिन्छौ । जान्दछौ— बाबासँग हामीले राजाई लिन्छौ । शान्तिमा यति खुशी हुँदैन, जति धनमा
खुशी हुन्छ । संन्यासीहरू घरबार छोडेर जंगलमा रहन्थे । कहिल्यै पैसा हातमा लिँदैनथे, केवल रोटी
लिन्थे । अहिले त कति धनवान बनेका छन् । सबैलाई पैसाको चिन्ता धेरै छ । वास्तवमा राजालाई

प्रजाको ख्याल रहन्छ, त्यसैले लडाईको सामान राख्छन्। सत्ययुगमा त लडाई आदिको कुरा हुँदैन। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई खुशी हुन्छ— हामी आफ्नो राजाईमा जान्छौं। वहाँ डरको कुनै कुरा हुँदैन। ट्याक्स आदिको कुरा हुँदैन। यो शरीरको चिन्ता यहाँ रहन्छ। गायन गरिन्छ— फिकर से फारिग स्वामी... तिमीले जान्दछौ— चिन्ताबाट मुक्त हुनको लागि अहिले हामी यति पुरुषार्थ गछौं। फेरि २१ जन्मको लागि कुनै चिन्ता रहँदैन। बाबालाई याद गर्नाले तिमी धेरै अडोल रहन्छौ। रामायणको कथा पनि तिम्रो बारेमा हो। तिमी नै महावीर बन्छौ। आत्माले भन्छ— मलाई रावणले हल्लाउन सक्दैन। त्यो अवस्था अन्त्यमा आउँछ। अहिले त जो पनि हल्लिन्छ। चिन्ता रहन्छ। जब विश्वमा लडाई लाग्नेछ, अनि सम्भन्ध्यन्— अब समय आयो। जति बाबालाई याद गर्ने पुरुषार्थ गछौं, उति फाइदा हुन्छ। पुरुषार्थ गर्ने समय नै अहिले हो। फेरि त विनाश धूमधामसँग हुन्छ। अहिले त शरीरमा पनि मोह रहन्छ नि। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— शरीरको सम्हाल गर। अन्तिम शरीर हो, यसमा नै पुरुषार्थ गरेर कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्नु छ। बाँचिरहनेछौ, बाबालाई याद गरिरहनेछौ। बाबा सम्भाउनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! बाँचिराख। जति बाँच्छौ, उति बाबालाई याद गरेर उच्च वर्सा लिन्छौ। अहिले तिम्रो कमाई भइरहन्छ। शरीरलाई निरोगी तन्दुरुस्त राख, लापर्बाही गर्नु छैन। खान-पानको ध्यान राख्यौ भने केही हुँदैन। एकरस चलनबाट शरीर पनि तन्दुरुस्त रहन्छ। यो अमूल्य तन हो। यसमा पुरुषार्थ गरेर देवी-देवता बन्छौ, त्यसैले महानता यस समयको हो। खुशी रहनुपर्छ। जति बाबा र वर्सालाई याद गछौं, उति नारायणी नशा चढिरहन्छ। बाबाको यादबाट नै तिमी सर्वोच्च पद पाउँछौ। हेर्नु छ— म कति खुशीमा, कति नशामा रहन्छु ? गरिबलाई त भन्नु खुशी रहनुपर्छ। धनवानलाई त धनको चिन्ता रहन्छ। तिमी कुमारीहरूलाई त कुनै चिन्ता छैन। हो, कुनैको मित्र-सम्बन्धी गरिब छन् भने सम्हाल गर्नुपर्छ। जगाउँदै पनि रहनु छ। यदि जागैदैनन् भने फेरि कहिलेसम्म मदत गरिरहन्छौ ? बाबा भन्नुहुन्छ नि— तिमी सेवाधारी स्वयं बन वा स्त्रीलाई रूहानी सेवामा देऊ। तिमी हौ बाबाको सहयोगी। मदत त सबैलाई चाहिन्छ नि। बाबाले एकलै के गर्नुहुन्छ र, कतिलाई मन्त्र दिने ! मैले तिमीलाई दिन्छु, तिमीले फेरि अरूलाई दिनु छ, कलमी लगाउनु छ। बच्चाहरूलाई भनिरहन्छु— जति हुन सक्छ सहयोगी बन, मन्त्र दिँदै जाऊ। तिम्रो शास्त्रहरूमा पनि छ— सबैलाई सन्देश दिइएको थियो, बाबा आउनुभएको छ, वर्सा लिनु छ भने बाबालाई याद गर। देहधारीहरूलाई याद नगर। आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नु भने तिमी विकर्म विनाश हुन्छन् र वर्सा मिल्छ। गीता त धेरैले सुन्छन्, सुनाउँछन्। त्यसमा प्रसिद्ध शब्द छ मनमनाभव। बाबालाई याद गर्नु भने मुक्ति पाउँछौ। संन्यासीलाई पनि यो मन पर्छ। मध्याजी भव अर्थात् जीवनमुक्ति। बच्चाहरू बाबाको बन्छन् अनि बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! तिम्रो आत्मा पतित छ, पतित फर्केर जान सक्दैन। यो बुझ्ने कुरा हो। तिमी बच्चाहरू सतोप्रधान थियो, तमोप्रधान बन्यौ। अब फेरि सतोप्रधान बन्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ— पुरुषार्थ गर्नु भने उच्च पद मिल्छ। भक्ति त जन्म-जन्मान्तर गर्दै आयौ। तिमीले जान्दछौ— पहिला सुरुमा अव्यभिचारी भक्ति सुरु भयो। अहिले कति व्यभिचारी भक्ति छ। शरीरको पनि पूजा हुन्छ। त्यो भयो भूत पूजा। देवताहरू फेरि पनि पवित्र हुन्छन्। तर यस समय त सबै तमोप्रधान छन्। त्यसैले पूजा पनि तमोप्रधान हुँदै जान्छ। अहिले बाबालाई याद गर्नु छ। भक्तिको कुनै शब्द बोल्नु छैन। हे राम— यो पनि भक्तिको शब्द हो। यस्तो कुनै पुकार गर्नु छैन। यसमा केही पनि उच्चारण गर्ने कुरा

छैन। ओम् शान्ति पनि घरी-घरी भन्नु छैन। शान्ति मतलब अहम् आत्मा शान्त स्वरूप हुँ। त्यो त छ नै। यसमा बोल्नुपर्ने आवश्यकता नै पर्दैन। अरू कुनै मनुष्यलाई ओम् शान्ति भन्यो भने उसले अर्थ अलिकति पनि बुझ्दैन। उनीहरूले त ओम्को धेरै ठूलो महिमा गर्छन्। तिमीले त अर्थ बुझेका छौ। फेरि ओम् शान्ति भन्नु पनि फाल्नु हुन्छ। हो, एक-अर्कासँग यस्तो सोध्न सक्छौ— शिवबाबाको यादमा हुनुहुन्छ ? मैले पनि बच्चीसँग सोध्छु— यो कसको शृंगार गरेकी हो ? भन्छिन्— शिवबाबाको रथको। यो शिवबाबाको रथ हो नि। जस्तै हुसेनको रथ हुन्छ नि। घोडालाई शृंगार गर्छन्। तर घोडाको अर्थ जान्दैनन्। धर्म स्थापना गर्नेवाला जो आउँछन्, उनको आत्मा पवित्र हुन्छ। पुरानो पतित आत्माले धर्म स्थापना गर्न सक्दैन। तिमीले धर्म स्थापना गर्दैनौ, शिवबाबाले तिमीद्वारा गर्नुहुन्छ। तिमीलाई पवित्र बनाउनु हुन्छ। उनीहरूले त भक्ति मार्गमा धेरै शृंगार आदि गर्छन्। यहाँ शृंगार राम्रो लाग्दैन। बाबा कति निरहंकारी हुनुहुन्छ। स्वयं भन्नुहुन्छ— म धेरै जन्मको अन्त्यको पनि अन्त्यमा आउँछु। पहिले सत्ययुगमा हुन्छन् श्री नारायण। श्री लक्ष्मी भन्दा पनि पहिले श्री नारायण आउँछन्। उनी त ठूलो हुन्छन् नि, त्यसैले कृष्णको नाम गायन गरिएको छ। नारायणको भन्दा पनि कृष्णको महिमा धेरै गर्छन्। कृष्णको नै जन्माष्टमी मनाउँछन्। नारायणको बर्थ डे मनाउँदैनन्। यो कसैले जान्दैनन्— कृष्ण नै नारायण हुन्। नाम त बचपनको नै चल्छ नि। फलानोले जन्म लियो, उसको बर्थ डे मनाउँछन्। त्यसैले कृष्णको नै मनाउँछन्। नारायणको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। पहिला सुरूमा शिवजयन्ती, फेरि हुन्छ कृष्ण जयन्ती, फेरि रामको... शिवको साथमा गीताको पनि जन्म हुन्छ। शिवबाबा आउनुहुन्छ नै धेरै जन्मको अन्त्यको जन्ममा। बुजुर्ग अनुभवी रथमा नै आउनुहुन्छ। कति राम्ररी सम्झाइएको छ तापनि कसको बुद्धिमा आउँदैन।

बाबा भन्नुहुन्छ— यो ज्ञान प्रायः लोप हुन्छ। जब म आएर सुनाउँछु, तिमीले पनि सुनाउन सक्छौ। अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामी भविष्यमा एक्युरेट यस्तो देवी-देवता बन्छौ। बाबाले २-३ प्रकारको साक्षात्कार गरेका थिए। यो बन्छु, ताज वाला बन्छु, पगरीवाला बन्छु। २-४ राजाई जन्मको साक्षात्कार गरेका थिए। अहिले तिमीले बुझ्न सक्छौ— यी कुरालाई दुनियाँमा अरू कसैले बुझ्न सक्दैनन्। यति मात्र बुझ्दछन्— राम्रो कर्म गर्नु भन्ने राम्रो जन्म मिल्छ। अहिले तिमी पुरुषार्थ नै भविष्यको लागि गरिरहेका छौ, नरबाट नारायण बन्न। तिमीले जान्दछौ— हामीले यो पद पाउँछौ। यो खुशी धेरै उनलाई रहन्छ, जो कर्मातीत अवस्थालाई पाउने पुरुषार्थ गरिरहन्छन्। भन्छन्— बाबा म त मम्मा बाबालाई फलो गर्छु, तब त तख्तमा बस्न सक्छु। यो पनि समझ हुनुपर्छ, मैले कति सेवा गर्छु ? खुशीमा कति रहन्छु ? स्वयं खुशीमा रहन्छौ भने अरूलाई पनि खुशीमा ल्याउँछौ। भित्र कुनै खराबी छ भने दिल खाइरहन्छ। कोही-कोही आएर भन्छन्— बाबा ममा क्रोध छ। यो भूत छ म भित्र। चिन्ताको कुरा भयो नि। भूतलाई बस्न दिनु हुँदैन। क्रोध किन गर्ने ! प्यारसँग सम्झाउनु पर्ने हुन्छ। बाबाले कसैसँग क्रोध कहाँ गर्नुहुन्छ र। शिवबाबाको महिमा छ नि। धेरै फाल्नु भूटो महिमा पनि गर्छन्। मैले के नै गर्छु र ! मलाई भन्छन्— आएर पतितबाट पावन बनाउनुहोस्। जसरी डाक्टरलाई भन्छन्— मेरो बिमारी निको गरिदिनुहोस्। उनले दबाई दिएर इन्जेक्सन लगाउँछन्, त्यो त उनीहरूको काम नै हो। ठूलो कुरा कहाँ हो र। पढ्छन् नै नोकरीको लागि। धेरै पढेका छन् भने धेरै कमाई गर्छन्। बाबाले त कुनै कमाई गर्नु छैन। उहाँले त कमाई गराउनु छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई तिमीले अविनाशी सर्जन पनि भन्छौ। यो धेरै महिमा

२०७३ भाद्र ६ सोमबार २२-०८-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन गरिदिएका छौ। पतित-पावनलाई कुनै सर्जन भनिँदैन। यो केवल महिमा हो। बाबा त केवल भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। पुग्यो। मेरो पार्ट नै हो तिम्रीलाई यो सम्झाउने— म एकलाई याद गर। जति याद गर्छौ, उति उच्च पद पाउँछौ। यो हो नै राजयोगको ज्ञान। गीता जसले पढेका छन्, उनलाई बुझाउन सहज हुन्छ। तिम्री पूज्य राजाहरूको राजा बन्छौ, फेरि पुजारी बन्छौ। तिम्रिले मेहनत गर्नु छ। तिम्रिले विश्वलाई पवित्र बनाउँछौ। कति ठूलो पद छ। तिम्रिहरू सबैले अंगुली दिन्छौ— कलियुगी पहाडलाई पल्टाउन। बाँकी पहाड आदि केही पनि होइन। अब तिम्रिले जान्दछौ— नयाँ दुनियाँ आउनु छ, यसैले राजयोग अवश्य सिक्नु छ। बाबा नै आएर सिकाउनु हुन्छ। सतोप्रधान बन्नु छ। जो कल्प पहिले बनेका थिए, उनलाई सम्झाउँदा मान्दछन्— कुरा त ठीकै भन्छन्! अवश्य बाबाले भन्नुभएको थियो— मनमनाभव। यो शब्द त संस्कृत हो। बाबाले त हिन्दीमा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। अहिले तिम्रिले बुझेका छौ— हामी कति उच्च धर्म, उच्च कर्मवाला थियौं, त्यसैले त गायन छ— १६ कला... अब फेरि यस्तो बन्नु छ। आफूलाई हेर्नु छ— कहाँसम्म सतोप्रधान बनेको छु? पावन बनेको छु? कहाँसम्म नर्कवासीलाई स्वर्गवासी बनाउने सेवा गर्छु? अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबा समान निरहंकारी बन्नु छ। यस शरीरको सम्हाल गर्दै शिवबाबालाई याद गर्नु छ। रूहानी सेवामा बाबाको सहयोगी बन्नु छ।
- २) भित्र कुनै पनि भूतलाई बस्न दिनु हुँदैन। कहिल्यै कसैसँग क्रोध गर्नु हुँदैन। सबैसँग धेरै प्यारसँग चल्नु छ। माता-पितालाई अनुसरण गरेर तखतनशीन बन्नु छ।

वरदानः— हर संकल्प, समय, शब्द र कर्मद्वारा ईश्वरीय सेवा गर्ने सम्पूर्ण वफादार भव

सम्पूर्ण वफादार उसलाई भनिन्छ, जसले हर वस्तुको पूरा-पूरा सम्हाल गर्छ। कुनै पनि चीज खेर जान दिँदैन। जबदेखि जन्म भयो संकल्प, समय र कर्म सबै ईश्वरीय सेवाका लागि हो। यदि ईश्वरीय सेवाको सट्टा कहीं पनि संकल्प वा समय जान्छ, व्यर्थ बोली निक्लिन्छ या तनद्वारा व्यर्थ कार्य हुन्छ भने उसलाई सम्पूर्ण वफादार भनिँदैन। यस्तो होइन, एक सेकेण्ड वा एक पैसा व्यर्थ गयो त के ठूलो कुरा भयो। सम्पूर्ण वफादार अर्थात् सबैथोक सफल गर्नेवाला।

स्लोगनः— श्रीमतलाई यथार्थ बुझेर त्यसमा कदम-कदम चल्दा नै सफलता मिल्छ।